

Kalemler renk renk

Yaşar Kemal'in 1955'te yayımladığı öykü kitabı *Sarı Sıcak*'in içinde bir öykü *Kalemler*. Şimdi ise Sedat Girgin'in hayalleri süsleyen çizimleriyle bir çocuk kitabı olarak yayımlandı.

ELİF HAKTAN

Çocuklar İnsandır, Yaşar Kemal'in 1975'te, Cumhuriyet gazetesinde Ara Güler'in fotoğrafları ve Turhan Selçuk'un çizimleriyle yayımladığı ve daha önce Allahın Askerleri adıyla yayımlanan bir röportaj dizisi. En başta okuduğunuz isimse bu kitabın, çok değil, bundan birkaç yıl önce yapılan özel baskısının adı. Geçen yıl aramızdan ayrılan usta yazar, bu kitabında çocuklarla yaptığı röportajlarla bambaşka bir dünyaya götürmüştü bizi ve vurgulamak istediği esas şey ise çocukların da en az "büyükler kadar insan" olabileceğiydi. Dertleri, sevinçleri ve hüznleriyle...

Üstelik **Yaşar Kemal**'in bunu yaptığı yıllar şöhretinin turmanışa geçtiği zamanlar. 1955'te yazılan **İnce Memed** büyük yankı uyandırmış, **Yaşar Kemal** de 1969'da romanın ikinci cildini kaleme almış; arada **Teneke**, **Ortadirek**, **Yer Demir Gök Bakır** ve **Ölmez Otu** yayımlanmış. Yani yazdıkları bangır bangır ses veren bir romancı, her şeyi bir süreliğine kenara bırakıp sokağa çıkmış ve bu çocuklarla dertleşiyor. Böyle bir şeyin bugün yapıldığını düşünürseniz, **Yaşar Kemal**'in çocuklara ne kadar önem verdiğini de anlayabilirsiniz.

Kitaptan alınan şu cümle aslında her şeyi anlatmaya yetiyor: "Çocuklar da en az bizim kadar ciddi adamlardır."

Bunları anlatmamın sebebi, geçen günlerde yayımlanan bir **Kitap: Kalemler**. **Yaşar Kemal**'in, 1955'te, **İnce Memed**'ten de önce, yayımladığı öykü kitabı *Sarı Sıcak*'in içinde bir öykü aslında *Kalemler*. Şimdi ise **Sarı Sıcak**'in içinden alınmış ve Sedat Girgin'in hayalleri süsleyen çizimleriyle bir çocuk kitabı olarak yayımlandı.

Kitapta, İstanbul'un büyük çöplüğünde çalışan Rüstem Çavuş'un, okula giden küçük kızı Neriman'ın hikâyesi anlatılıyor. Ama bir yandan tam da **Yaşar Kemal**'den beklenecek bir ustalıklı odaklandığı konunun dışında pek çok konunun da kapılarını aralanıyor. Birkaç sayfa içinde odağımıza girecek Neriman'a gelme-

den önce İstanbul'un çöplüklerine uğruyor, sonra çöplüklerden çıkıp tertemiz bir mahallede tertemiz bir eve konuk oluyor, o evin bahçesinde bir süre konaklayıp mis çiçeklerin kokularını soluyor, sonra Rüstem Çavuş'un eşiyle ve çöplükte çalışan diğer işçilerle tanışıyoruz. İçlerinden bir tek Rüstem Çavuş çocuklarını okutuyor. Okutmak da laf mı, onlar okusun diye didiniyor. O nedenle çöplükten çıkan her şey bölüşülse de kalemler bölüşülmüyor. Hepsini tasta-tasta Rüstem Çavuş'a teslim ediliyor.

Neden mi? Çünkü Rüstem Çavuş'un küçük kızı Neriman okuyor. Kaleme ihtiyacı olur diye düşünüyorlar ve tüm kalemleri kızına götürsün diye çavuşlarına teslim ediyorlar.

Çocukluk günlerinizi hatırlayın biraz. Biraz alacalı, renkli bir kalemle okul sıralarında nasıl bir forsa sahip olacağımızı düşünün. Neriman da öyle olmak istiyor. Çünkü diğer arkadaşları kimlerin, kimlerin çocukları. Bir tek onun babası "çöpçü" ve Neriman ondan biraz utanıyor. Onu arkadaşlarının gözünde üstün kılacak tek bir şey var: Kalemleri...

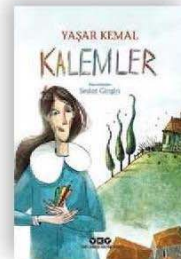
Neriman da bir gün bu üstünlüğün tadına bakmak istiyor ve evden topladığı bir sürü kalemi okula götürüyor. Kızılca kıyamet de bundan sonra kopuyor.

Neriman'ın fakirliğinden dolayı böyle kalemlere sahip olamayacağını düşünen çocuklar, onu öğretmenine, öğretmene de müdüre şikâyet ediyor.

Sonra ne mi oluyor?

O da kitabı okuyacaklara kalsın.

Yaşar Kemal bir acı gerçekliği anlatıyor *Kalemler*'de. **Kızımı canı gibi seven bir babanın, kızı için yapabileceklerinin yanında, bir çocuğunun mahcubiyetle neler hissedebileceğini kaleme getiriyor.**

KALEMLER

Yaşar Kemal

Resimleyen: Sedat Girgin

Yapı Kredi Yayınları, 2016

48 sayfa, 9 TL.